

Arcidiecézní charita Praha *Pomáhejte nám pomáhat*

Inzertní příloha Katolického týdeníku 50/2024

10.-16. prosince 2024

Náročný úkol

Přátelé, Arcidiecézní charita Praha se pustila do náročného úkolu, o němž se dlouhou dobu mluvilo. Jedná se o rekonstrukci Domova sv. Václava ve Staré Boleslavi, který Charita nabízí k ubytování a péči o některé seniory, počínaje kněžími. Ve stávajících podmínkách byla uvedená péče problematická kvůli nedostatečnému zázemí. Na pokojích chybělo dostatečné hygienické vybavení, obyvatelé domova museli cestovat po chodbách ke sprchám i na WC. Někteří to bez pomoci druhých ani nedokázali. Těším se z toho, že Domov svatého Václava po rekonstrukci nabídne mnohem větší komfort.

Všechno to ovšem stojí peníze, proto se na vás jménem Charity obracím s prosbou o pomoc – podle vašeho uvážení i možnosti.

Z celého srdce vám děkuji za vaši případnou podporu i za vaše modlitby. Ať vás Pán provází na vaší životní cestě, ať vám poskytne sílu i naději.

Žehnám vám!

KAREL HERBST,
emeritní
pomocný biskup
pražský

Domov sv. Václava: Proměna začala

Ve Staré Boleslavi, ve městě posvěceném tradicí svatováclavské úcty, začala v srpnu tohoto roku proměna výjimečného místa – Domova sv. Václava.

V něm Arcidiecézní charita Praha poskytuje útočiště kněžím a církevním pracovníkům na sklonku jejich životní pouti. Po více než půlstoletí bez větších oprav prochází historická budova ze 17. století zásadní rekonstrukcí.

Současné požadavky na kvalitní pobytovou sociální službu daleko přesahují možnosti staré budovy. Proto vzniká moderní bezbariérové zázemí s jednolůžkovými i dvoulůžkovými pokoji, každý s vlastní koupelnou. Na každém patře budou mít seniři k dispozici společnou jídelnu a útulné prostory k setkávání. Rekonstrukce citlivě spojuje požadavky na komfortní bydlení s respektem k historické hodnotě budovy – proto se například vstupní hale vrátí její původní krása s výhledem do zahrady.

Opravu Domova sv. Václava mohla Arcidiecézní charita Praha zahájit ze-

Domov sv. Václava slouží kněžím, jejich rodičům, řeholnicím a církevním pracovníkům, stejně jako těm, kteří chtějí žít v duchovním prostředí.

jména díky grantu z Národního plánu obnovy. Finance ovšem stačit nebudou. Značnou část nákladů musí Charita získat z darů. Společným úsilím dobrodinců z celé České republiky

tak do roku 2026 vznikne místo, kde ti, kdo celý život sloužili Bohu a lidem, najdou láskyplnou péči v prostředí prochnutém modlitbou a duchovní tradicí.

Profesionální péče i v náhradních prostorech

Samotné rekonstrukci Domova sv. Václava předcházela náročná úkol: najít na dobu stavby náhradní prostory. Jak se to podařilo, přibližuje EVA HRADEČNÁ, pověřená řízením Domova.

Co byly největší výzvy při stěhování?

Součinnost nepředstavitelného množství lidí a institucí. Vše jsme zvládli v krátkém čase. Vždyť ještě před začátkem prázdnin v náhradních prostorech v Thákurově ulici v Praze bydlely maminky s dětmi z Ukrajiny. Oba nové „domovy“, kam se klienti stěhovali,

musely splnit přísné podmínky registrace sociálních služeb.

Den před předáním Domova stavební firmě jsme se s kolegyněmi sešly na jeho zahradě a s vděčností zavzpomínaly na všechny, kdo nám pomáhali – úředníky, pracovníky hygieny, stěhováky, stavební dělníky, řidiče, pracovníky z ostatních charitních středisek,

dobrovolníky a mnoho dalších zlatých lidí. Všem jsme poděkovaly krátkou modlitbou.

Jak zvládli seniři přesun a jak se adaptovali v náhradních prostorech?

Všichni jsme měli společný cíl: vše zvládnout tak, abychom našim klientům zajistili profesionální péči, tzn. bezpečnost, laskavost, trpělivost a pochopení pro individuální potřeby. Trápilo nás, že je pro ně změna těžká. Často jsme se s nimi scházeli a vše plánovali. V den stěhování se ještě ráno v Boleslavi dívali na televizi, a když přijeli do Třeboradic, už měli svou televizi v novém pokoji a mohli ji sledovat. Oni nás podrželi, oceňovali, co děláme, a projevovali vděčnost.

Co vám během tohoto náročného období přináší radost a pocit naplnění?

Jednoznačně lidé okolo mě – poznala jsem hodně zblízka jak kolegyně, tak klienty domova. Osobně mi dělají radost i obě nová místa, kde seniři nyní pobývají. V Třeboradicích jsem před 27 lety začínala a do pražské Thákurovy ulice jsem chodila za uprchlíky z Ukrajiny.

Bylo to náročné, ale je prima, že na obou adresách se stále pracovníci i klienti usmívají, to je pro mne to nejkrásnější. A samozřejmě se těšíme zpátky do Staré Boleslavi, je to daleký cíl, ale je viditelný.

Texty v příloze
Jarmila Lomozová,
snímky archiv Arcidiecézní charity Praha

Senioři našli zázemí v teologickém semináři

Během rekonstrukce Domova sv. Václava zajistila Arcidiecézní charita Praha jeho klientům náhradní ubytování. Větší část seniorů našla přechodný domov v charitním objektu v Třeboradicích, menší skupina se přestěhovala do kněžského semináře v pražských Dejvicích.

Duchovní rozměr života zůstává pro seniory klíčový i v dočasném působišti.

„Když senioři poprvé vstoupili do nových prostor, jejich kroky nevedly do pokojů, ale do kaple, která už byla přichystaná na druhý den na mši. To nám jen opět potvrdilo, jak moc je pro ně duchovní stránka života důležitá,“ vzpomíná sociální pracovnice Karolína Němcová na první okamžiky v náhradních prostorách v Thákurově ulici v Praze-Dejvicích.

V srdci přechodného bydlení vznikla z bývalé společenské místnosti kaple, vybavená původním zařízením z Domova ve Staré Boleslavi – včetně kříže, svatostánku, křížové cesty, soch Panny Marie a svatého Václava i lavic. Díky iniciativě P. Ptáčka, který zmobilizoval kněze z vikariátu, se zde pravidelně střídá 15 až 20 kněží, kteří slouží mše svaté.

„Když vidím, jak naši senioři v tomto prostředí ožívají, mám obrovskou radost,“ říká Karolína Němcová. „V kapli to stále žije – někdo se zde tiše modlí, jiný rozjímá. Je zde pravidelná mše, modlitba růžence, adorace a litanie. Jedna z našich klientek krásně hraje na varhany při společných modlitbách. Tento čas se i snažíme proměnit v modlitbu za místní seminář, profesory na teologické fakultě, biskupskou konferenci či pražské Arcibiskupství.“

Přípravy v rekordním čase

Před nastěhování obyvatel Domova sv. Václava tu Charita poskytovala útočiště ukrajinským matkám s dětmi, které kvůli válce uprchly ze svých do-

movů. Podařilo se pro ně zajistit místo v jiných charitních ubytovnách. Pak měla Charita jeden měsíc na rozsáhlé úpravy prostor – od výmalby a výměny elektroinstalace, podlah až po vybavení nové kuchyně.

Vstřícnost semináře

„Každý ze seniorů si sem přinesl kousek svého předchozího domova,“ vypráví Karolína Němcová a dodává: „Paní Mixová například přijela obtěžkaná pokojovými květinami. Naše chodby a zvláště společenská místnost teď vypadají jako malá botanická zahrada.“

Soužití se seminaristy probíhá bez problémů. Každá skupina má své oddělené prostory – senioři jsou ubytováni v jednom křídle semináře, zatímco seminaristé mají klid na studium ve druhém křídle. Charita s vedením semináře už jedná i o možné spolupráci, v rámci ní by seminaristé mohli během léta přicházet do Domova sv. Václava na praxi, kde by pomáhali a získávali cenné zkušenosti.

Senioři neztrácejí kontakt se svým původním domovem. Několik z nich se vydalo do Staré Boleslavi na Svatováclavskou pouť. Místa měli rezervována v první řadě. Senioři, jimž fyzická omezení neumožňovala cestu podniknout, sledovali pouť i záběry na své přátele v přímém přenosu České televize.

Mše na zahradě a výhled na sochu Panny Marie

V pražských Třeboradicích působí v jednom areálu hned několik sociálních služeb Arcidiecézní charity Praha. Přechodné útočiště tu našli senioři ze Staré Boleslavi. Zejména ti, kdo vyžadují vysokou míru péče.

Třeboradice jsou součástí hlavního města. Přesto působí dojmem poklidné vesnice. U hráze rybníčku uprostřed obce stojí areál tří objektů obklopených zahradou. Arcidiecézní charita Praha tu pomáhá lidem s tělesným postižením, provozuje sociální byty pro rodiny s dětmi a nabízí azyl lidem bez domova, kteří trpí zdravotními obtížemi. „Když jsme hledali náhradní bydlení pro seniory z Domova sv. Václava, Třeboradice se ukázaly jako ideální volba,“ říká Sylvie Smidová, která má třeboradické charitní centrum na starosti. „Jsme tu ve vlastním, takže neplatíme nájem. Místo je ze Staré Boleslavi snadno dostupné, cesta trvá jen 20 minut. A navíc tu máme krásnou zahradu, kterou si senioři od prvního dne velmi pochvalují.“

Před příchodem seniorů prošel dům rekonstrukcí za více než tři miliony korun. Charita nechala opravit vstupy z přízemních pokojů do zahrady, vyměnila okna, opravila omítky a nainstalovala plošinu do prvního patra. Dům, jenž byl v roce 2002 postaven pro lidi zasažené ničivou pražskou povodní a později sloužil sociálně potřebným rodinám, se nyní proměnil v plně bezbariérový.

Na lůžku až do zahrady

Dočasný domov tu díky tomu mohli najít senioři, kteří potřebují intenzivní péči a podporu – lidé upoutaní na lůžko, na invalidním vozíku či s omezenou pohyblivostí. „Jsou to lidé, kteří potřebují pomoc ve všech běžných každodenních činnostech – od hygieny přes podávání jídla až po polohování na lůžku,“ vysvětluje Sylvie Smidová. Každý den je k dispozici zdravotní sestra a jednou za čtrnáct dní přichází na vizitu lékař.

Třeboradice jsou součástí Prahy, přesto působí dojmem poklidné vesnice.

Zahrada se stala místem nejen odpočinku, ale i duchovních setkání. U příležitosti Mezinárodního dne seniorů zavítal do Třeboradic pražský arcibiskup Jan Graubner, aby seniory povzbudil a pozdravil. Na zahradě sloužil mši svatou.

Duchovní život hraje v životech seniorů klíčovou roli. P. Ludvík Pfeifer slouží třikrát týdně mši svatou a udílí svátost nemocným. Přidávají se i další kněží z okolních farností, kteří seniory pravidelně navštěvují.

Provizorní prostory vynahrazuje skutečné rodinné prostředí. Jednou měsíčně se všichni scházejí na společném obědě. Ke klientům se přidávají zaměstnanci, od pečovatele přes sociální pracovnice až po kuchařky, uklízečky a prادلenu. „Společný oběd je jedním z mnoha prvků rodinného způsobu péče, který zavádíme a který bychom chtěli přenést i do nově zrekonstruovaného Domova ve Staré Boleslavi,“ těší se Sylva Smidová.

Příběh kněze a jeho maminky

„Je to požehnání,“ říká s úsměvem Marie Žáková o tom, že může trávit podzim života se svým synem, knězem Pavlem Žákem, v Domově svatého Václava.

Celoživotní vzájemná podpora matky a syna pokračuje i ve stáří.

Marie Žáková je maminka tří dětí – dvou synů a dcery, prožila aktivní pracovní život. Dlouhá léta působila v Tesle Karlín. Jeden čas spravovala bytový fond čítající sto bytů.

Přesto si vždy našla čas na podporu svého syna-kněze. Když začínal jako mladý duchovní v Aši, jezdila za ním každé tři týdny. „Pavel vzal škopek a začali jsme gruntovat,“ vypráví o společných chvílích na faře. Na otázku, jak vnímala synovo kněžské povolání, odpovídá: „Je to něco povznášejícího, když matka má syna knězem.“ Zároveň ale dodává s mateřskou starostlivostí: „Věděla jsem, že ho čeká těžký život.“

Kněžská služba v západních Čechách

P. Pavel Žák postupně působil v různých farnostech západních Čech. „Vždycky mi zavolal pan biskup Radkowský a zeptal se, jestli mě může někam přeložit. Já jsem se jenom podíval do mapy, kde to místo je,“ vzpomíná na léta své služby. Těžké podmínky v kostelích a na farech v pohraničí, včetně krutých zim, se však podepsa-

ly na jeho zdraví. Přišla nečekaná rána – mrtvice. Novou kapitolu jejich života pak otevřela možnost společného bydlení v Domově sv. Václava. O jeho existenci se dozvěděli od druhého syna Jiřího, který znal prostředí církevních sociálních služeb díky své práci ve Farní charitě na Strahově.

Vděčnost za každý den

Domov sv. Václava poskytuje nejen střechu nad hlavou, ale i bohatý duchovní život. Pro Marii Žákovou je to

přirozené pokračování její životní cesty: „Od Pavlova vstupu do semináře, vlastně už od jeho dětství, byl duchovní život součástí naší rodiny. Vždycky jsme to brali jako samozřejmou věc a jsem šťastná, že v tom můžu pokračovat i tady.“

Když se Marie Žáková dívá na svého syna, jak si i přes zdravotní obtíže nenechá ujít příležitost sloužit mši svatou nebo jak spolu sledují večerní zprávy, její tvář se rozzáří. „Jsem šťastná,“ říká tiše. A v jejích slovech je slyšet vděčnost za každý společný den.

V semináři mám nový domov i příležitost ke studiu

Na čas se stala naším domovem Praha. Než jsme si ale mohli začít vychutnávat krásu hlavního města při procházkách, předcházelo tomu velké a náročné stěhování z Domova sv. Václava ve Staré Boleslavi do semináře v Praze-Dejvicích. Díky ohromnému úsilí se podařilo uspořádat a vybavit pokoje vším potřebným, zřídit kapli sv. Václava, prostornou společenskou místnost a útulnou jídelnu. Každý den se setkáváme na mši svaté a společně se věnujeme duchovním aktivitám. Kaple je pro nás místem, kam si kdykoli během dne můžeme zajít a kde děkujeme za všechny milosti a dary.

A protože se nacházíme přímo v budově semináře, kde se na kněžskou službu připravují studenti Teologické fakulty, naskytla se mi jedinečná příležitost, za níž vděčím Charitě a jejímu personálu. Studuji Univerzitu třetího věku! S vděčností a nadšením se těším na každou přednášku.

HELENA MILKOVÁ,
členka Dila blažené Zdislavy,
obyvatelka Domova sv. Václava

Dotek věčnosti a moudrosti zažívala mezi seniory

Sestra DAMIÁNA POLÁKOVÁ ze Společnosti dcer křesťanské lásky sv. Vincence z Pauly strávila řadu let péči o seniory v Domově sv. Václava. Dnes jako provinční představená v Nitře vzpomíná, jak ji tato služba formovala pro její současnou roli.

Jak vzpomínáte na práci v Domově svatého Václava?

Mým původním povoláním je zdravotní sestra. Této práce jsem se však na určitou dobu musela vzdát, protože mě provincie potřebovala v jiných službách. Proto jsem v srdci pocítila velkou radost, když mě moji představení poslali do komunity sester ve Staré Boleslavi a mohla jsem se vrátit

k péči o nemocné a staré lidi. Mohu říct, že jsem tuto službu i naše staroušky milovala. Čím více byli odkázáni na pomoc, čím byli křehčí, tím byli mému srdci bližší.

Jednou jste zmínila, že život se seniory vás velmi inspiroval.

Byli jako stromy na podzim těsně předtím, než jim opadá listí. Září nád-

herou barev, jako by opět rozkvetly. Takoví byli i naši staroušci. Vyzařovala z nich životní moudrost, pokora, dobrota, odevzdanost a důvěra. Byli jako zralé plody, které trpělivě čekají, až je Zahradník utrhne. Dojímalo mě, když někdo požádal o přijetí do Domova dobrovolně, protože uznal, že už potřebuje pomoc a nedokáže se o sebe sám postarat.

Jak se vám daří v nové roli provinciální představené na Slovensku?

Každá služba, do níž jsem byla poslána, rozšířila mé srdce i obzor a byla pro mě školou, kde jsem získala nové dovednosti a naučila se něco nového. Služba provinciálky, ve které působím již téměř tři roky, je hlavně práce s lidmi. Mým úkolem je rozvíjet duchov-

ní a apoštolské poslání provincie. Pro mě je výzva být v častém kontaktu se sestrami. Naslouchat jim, provázet je, být jim blízkou.

Co byste Domovu, jeho obyvatelům a pracovníkům vzkázala nebo popřála do budoucna?

Prostorově uspořádání Domova rozhodně nebylo ideální. Atmosféra, kterou jsem tam zažila, byla však příjemná, rodinná. Rekonstrukci rozhodně podporuji. Doba pokročila a zastaralé vybavení dnes nevyhovuje požadavkům péče o seniory.

Obyvatelům domova přeji, aby v obnovených prostorách našli místo pro důstojné a radostné stáří a profesionální, laskavý i lidský přístup ze strany personálu.

Stavba ve Staré Boleslavi začala

„Je to jeden z nejnáročnějších stavebních projektů, do kterého jsme se kdy pustili,“ říká Stanislav Fiala, který má na starosti stavební akce v Arcidiecézní charitě Praha. Hovoří o rekonstrukci Domova svatého Václava ve Staré Boleslavi, jednoho ze tří kněžských domovů v České republice.

Rozsáhlá rekonstrukce Domova sv. Václava promění historickou budovu v moderní bezbariérové zařízení pro seniory.

Samotné stavbě předcházelo vyklizení celého domu. Každý kus vybavení, který mohl ještě posloužit, našel nové využití. Část inventáře čeká ve skladu a po rekonstrukci se vrátí na své místo. „Nábytek, elektronika, ale třeba i baterie z koupelen či hasicí přístroje. Vše, co bylo v dobrém stavu, dostalo druhou šanci v dalších charitních zařízeních,“ zdůrazňuje Fiala. Teprve pak přišly na řadu kontejnery na odpad.

Zvláštní pozornost si vyžádalo vyklizení kaple. „Přáním klientů bylo, abychom po rekonstrukci kapli obnovili v její původní podobě. Také cenný velkoformátový obraz svatého Václava, který zdobil vstupní chodbu, bude vrácen zpět do Domova,“ slibuje Stanislav Fiala. Obraz je totiž duchovním symbolem Domova. Při své návštěvě Staré Boleslavi v roce 1997 ho poželhal papež Jan Pavel II.

Dne 26. srpna Charita předala klíče stavební firmě, čímž započala skutečná proměna Domova. Od toho momentu se rozběhl kolotoč prací, jenž pokračuje a bude završen v roce 2026. První na řadu přišly bourací práce. Bylo to 60 kontejnerů suti, což je přibližně 400 tun materiálu.

Poté přišly na řadu tesařské práce na krovu a zdění základních příček spolu s instalací rozvodů topení a vzduchotechniky. Den po dni se tak rýsuje nová dispozice domu: prostorové společenské místnosti a pokoje se sociálními zařízeními.

Náprava necitlivých zásahů z minulosti

Velkou proměnou prochází vstupní část domu. V minulosti totiž někdo přišel s nepochopitelným nápadem umístit kuchyň do nejkrásnějšího pro-

storu budovy. Nádhernou vstupní halu s klenbami a prosklenými okny do zahrady zastavěli příčkami. Ten nejsvětlejší prostor v celé budově byl degradován na provozní místnost.

Probíhající rekonstrukce počítá s přemístěním kuchyně a vstupní hale se vrátí její původní vzdušnost. Když vejde dovnitř, uvítá vás prosvětlený prostor s přímým výhledem do zeleně. Bude to jako elegantní hotelové foyer. Navíc tu vzniknou útulná zákoutí pro klienty i prostor pro společenské akce.

Každé ze tří podlaží bude fungovat jako samostatná domácnost s vlastní jídelnou a společenským prostorem. Koncept rozdělení na samostatné domácnosti navíc umožní lepší řešení případných epidemiologických situací.

Arcidiecézní charita Praha úzce spolupracuje s památkáři. Stanislav Fiala říká: „Snažíme se najít rovnováhu. Chceme, aby dům odpovídal

současným standardům pro bytové sociální služby, ale zároveň se snažíme navrátit mu jeho historickou hodnotu.“

Každá koruna pomůže

Rozsáhlá rekonstrukce Domova sv. Václava je finančně nákladným projektem. Architektonický návrh mohla Arcidiecézní charita Praha pořídit i díky darům od čtenářů Katolického týdeníku. Významným krokem, bez něhož by stavba nebyla možná, bylo získání grantu z Národního plánu obnovy ve výši 80 milionů. Jen samotná přestavba hlavní obytné budovy si však vyžádá 87 milionů korun. Zbývajících sedm milionů musí Arcidiecézní charita Praha získat z vlastních zdrojů, především prostřednictvím sbírek.

Samostatnou kapitolou je vybudování nové kuchyně, na které by mohl přispět operační program životního prostředí padesáti procenty nákladů, a realizace kanalizační přípojky. Všechny tyto práce musí být hotovy před dokončením hlavní stavby, aby mohl Domov plně sloužit svému účelu.

Pro seniory se připravují moderní bezbariérové pokoje s vlastní předsíní a sociálními zařízeními. Dvě třetiny pokojů budou jednolůžkové, třetina dvoulůžková. Významně přibude společných prostor.

„Každý den na stavbě nás přibližuje cíli,“ konstatuje Stanislav Fiala a dodává: „Když vidím, jak se původní vize postupně mění v realitu, vím, že to všechno úsilí stojí za to. Vytváříme něco, co přesahuje běžnou stavební rekonstrukci. Vytváříme místo, kde budou moci ti, kdo celý život sloužili Bohu a lidem, prožít důstojné a aktivní stáří.“

věřící, aby podpořili dílo obnovy Domova sv. Václava. Bezmocnost stáří je kříž a důstojné místo tu tíhu alespoň trochu ulehčí.

P. JAKUB BERKA OPraem., rektor a farář baziliky sv. Ludmily na Královských Vinohradech

Do Domova sv. Václava jsem chodila navštěvovat moji známou. Prostory Domova na mne působily ponuře, až trochu depresivně. Myslím, že ti, kdo celý život sloužili Bohu, církvi a potažmo nám všem, si zaslouží prožít zbytek života tady na zemi v příjemnějším prostředí. Doufám také, že díky rekonstrukci se i personálu jejich práce usnadní.

ANNA PUKOWIECOVÁ, důchodkyně

Proč podporují Domov svatého Václava?

Tisíce dárců spojily síly na podporu rekonstrukce Domova sv. Václava ve Staré Boleslavi. Zeptali jsme se některých z nich, proč považují tento projekt za důležitý a co je k darování vedlo.

Ač nejsem bohatá, snažím se podporovat prospěšné projekty. Domov svatého Václava je mezi nimi výjimečný – na rozdíl od většiny sociálních za-

řízení pečuje nejen o tělo, ale i o duši a ducha svých obyvatel. Věřím, že díky této péči budou obyvatelé domova prožívat důstojné stáří, a proto přeji tomuto dílu hodně zduaru a Božího požehnání.

MARIE RYBÁŘOVÁ, lékařka

Nejprve zde s mimořádnou péčí doprovázeli na věčnost mého strýce Jindřicha, který byl knězem, a později mého otce Stanislava, dlouholetého varhaníka. Tatínek sem nejdříve chodil navštěvovat svého bratra, ale i po jeho smrti Domov často navštěvoval. Nikdy nepřišel s prázdnou, jednou např. načesal rybíz do kuchyně. Zamlouval si místo v Domově ještě v době, kdy byl zcela zdravý a samostatný.

Když jsme později tatínka v Domově navštěvovali já s manželkou, byli jsme svědky skvělé péče a trpělivosti, které se všem stařečkům a stařenkám dostávalo. Sám už přemýšlím, že bych zde jednou chtěl strávit závěr života.

IVO TOMÍČEK, důchodce

Protože jsem kněz, znám situaci starých a nemocných spoluobčanů. Nestěžují si – spíše se setkávám s tím, jak statečně i třeba bolestně nesou svůj úděl. Slouží až do konce. Je mi někdy smutno, když vidím, v jakých podmínkách se nacházejí. Obnoveny, opraveny a upraveny kněžský domov pro ně bude důstojným příbytkem. Vždyť celý život obětavě sloužili. Prosim naše

Domov sv. Rodiny: mezi radostí a loučením

V Domově sv. Rodiny se každý den odehrávají příběhy plné lidskosti. Místní komunita zde vytváří prostor, kde lidé s mentálním postižením mohou být aktivní a naplněný život. Nejde jen o poskytování péče – jde o vytváření skutečného domova.

Prolínají se tu radostné okamžiky s těmi náročnějšími, přesně tak, jak to v životě bývá. „Pro naše klienty je nesmírně důležitý kontakt s okolním světem, stejně jako pro okolní svět je obohacující kontakt s nimi,“ říká vedoucí přímé péče Táňa Wieluchová. „Každý z našich klientů má svůj jedinečný dar – někdo krásně kreslí, jiný rád pečce a vaří. Jejich hluboké pohledy a schopnost vcítit se do druhého jsou něčím výjimečným.“

Adventní tvoření a setkávání

Adventní čas přinesl do Domova spoustu radosti a tvůrčí činnosti. „Společně jsme se pustili do pečeni vánočního cukroví, což je vždy jedna z nejoblíbenějších aktivit,“ popisuje Wieluchová předvánoční atmosféru. „Klienti také s velkým nadšením vyráběli adventní věnce. Každý věnec je originálem a odráží osobnost svého tvůrce.“

Návštěva dětí z mateřské školky byla další z nezapomenutelných událostí. „Bylo dojemné sledovat, jak děti přinesly vlastnoručně upečené perníčky a rozdávaly je našim klientům,“ vzpomíná Táňa Wieluchová. „Když děti ří-

Adventní čas přinesl do Domova svaté Rodiny spoustu radosti a tvoření.

kaly našim klientům: „Brzy se uzdravíte“, uvědomili jsme si, jak důležité je učit už ty nejmenší pomáhat a přijímat jinakost.“

Rozloučení s Jarmilkou

Život v Domově však přináší i těžké chvíle. V listopadu se komunita musela rozloučit s dlouholetou obyvatelkou Jarmilkou. „Bylo to období plné

hlubokých emocí, ale zároveň mimořádně požehnané,“ vypráví Wieluchová s pohnutím. „Jarmilčině mamince jsme nabídli, aby poslední dny života své dcery strávila přímo u nás v Domově. Přinesla fotoalba a u Jarmilčiny postele nám celé hodiny vyprávěla o jejím dětství. V těch posledních chvílích jsme všichni cítili, že život nekončí jen tou pozemskou poutí. Matčiny poslední přání bylo dochovat dce-

ru do konce – a tento sen se jí splnil. Mohla být s ní až do poslední minuty.“

Když Jarmilka vydechla naposledy, přišli se s ní ostatní obyvatelé Domova rozloučit způsobem sobě vlastním. „Mirek, který se s Jarmilkou vždycky tak krásně doplňoval, ji pohladil a řekl prostě: „Spinká.“ Jiřinka jí zase přinesla andělíčka, kterého pro ni vytvořila,“ vzpomíná na dojemné chvíle Táňa Wieluchová.

„Když pro Jarmilkou přijeli z pohřebního ústavu, věděla jsem, že její maminku nemůžeme nechat samotnou,“ pokračuje Wieluchová. „Nabídla jsem jí, abychom společně vyřídily nezbytné formality a pak spolu poobědvaly. Bylo důležité nenechat prázdnotu převládnout.“

Součástí větší rodiny

Jarmilčina maminka zůstává součástí naší rodiny i nadále. „Připomněli jsme jí, že její vztah s Domovem nekončí,“ vysvětluje Wieluchová. „Mnoho našich klientů, když byli ještě dětmi, vyrůstalo společně v ústavu v pohraničí, jejich rodiče se znají desítky let. Jsou součástí větší rodiny.“

Ve čtvrtek 19. prosince se v Domově sv. Rodiny uskutečnil zádušní mše za Jarmilkou, kde se sejdou obyvatelé Domova, jejich rodiny i přátelé, aby společně uctili její památku. „Je vzácné, když může člověk odejít z tohoto světa doma, obklopen láskou a péčí. To je dar, který jsme mohli Jarmilce a její mamince dát,“ uzavírá Táňa Wieluchová.

Maminka čtyř dětí nabírala síly v Glorii

Vždycky chtěla mít hodně dětí. Sen si Simona splnila, má čtyři krásné potomky. Před čtyřmi měsíci ale skončila v Azylovém domě Gloria, který na pražském Barrandově provozuje Arcidiecézní charita Praha.

Rodina žila běžným životem až do smrti tchána, po níž se museli vystěhovat z jeho domu. Následovalo dvanáct různých pronájmů. „To, co jsem dřív považovala za manželovu nezávislost, byla vlastně jeho lenost a nezodpovědnost,“ pochopila Simona, když manžel přestal pracovat a do-

rovně odešel na ulici. Těhotná a se třemi dětmi nemohla zůstat dlouho ani v malém bytě svých rodičů.

„Bylo pro mě vysvobozením, když nás ubytovali v Glorii,“ říká Simona. Našla tu vše potřebné pro miminko – postýlku, ošacení a úvodní balíček potravin. „Je to pro mě obrovská úleva. Mám se tu o koho opřít,“ oceňuje pomoc sociální pracovnice a psychologky.

Vedení k samostatnosti

„Ke svým problémům se paní Simona staví čelem a aktivně hledá řešení,“ chválí klientku ředitelka Azylového domu sestra Imelda. Oceňuje také její péči o děti – čte jim pohádky, chodí na procházky a učí se s nimi.

Při společném vaření si maminky užívají čas s dětmi (ilustrační snímek).

Teprve po čtyřech měsících pobytu se začíná stabilizovat. V azylovém domě se učí hospodařit s penězi i jídelm. Při volnočasových aktivitách si může popovídat s ostatními maminkami, vypůjčit si knihu nebo upéct něco dobrého.

Přání Ježíškovi

Děti se s ubytováním v Azylovém domě vyrovnaly rychle. Chápou, že je to dočasné řešení. Teď už se začínají těšit na Ježíška. Už mu napsaly o svých snech, i když některé z nich budou muset ještě nějaký čas počkat. Tereska si moc přeje letět k moři. Malá Verunka si přeje kočárek s miminkem a nejstarší brácha hrací balíček Pokémonů. Nejmladší Honzík má jiné starosti – zrovna mu roste první zoubek.

Simona je na pohled silná žena a sestra Imelda je přesvědčená, že nebude trvat dlouho a bude připravená se osamostatnit a začít novou životní etapu. Držme jí palce.

Rozšířená pomoc lidem bez domova

Zimní období je pro lidi bez domova nejrizikovějším časem roku. Každoroční mrazy přinášejí boj o přežití, kdy jen teplý přístřešek může zachránit život.

Charita stojí v první linii pomoci lidem bez domova v hlavním městě.

slavena přímo v azylovém domě v pátek 20. prosince.

Noclech pro ty z ulice

Od prosince do konce března Magistrát hl. m. Prahy realizuje souhrn zimních opatření zaměřených na pomoc lidem bez domova. Arcidiecézní charita Praha jako jeden z významných

partnerů tohoto projektu zabezpečuje provoz krizové útulny v Praze-Troji s kapacitou 100 lůžek. Jedná se o komplex mobilních buněk určených pro přenocování klientů z ulice.

„Jak již se v minulosti ukázalo, realizace zimních opatření velmi často zachraňuje zdraví a život lidí bez domova,“ uvádí Stanislav Fiala, vedoucí Azylového domu sv. Terezie.

Arcidiecézní charita Praha proto i letos rozšiřuje své služby a nabízí pomoc lidem, kteří se ocitli na ulici. V pražském Karlíně provozuje celoročně Azylový dům sv. Terezie, který zahrnuje noclehárnu se 42 lůžky, nízkoprahové denní centrum a azylový dům s kapacitou 34 lůžek pro dlouhodobější pobyt. Denně také vyrážejí terénní pracovníci přímo do ulic, aby vyhledávali lidi bez domova a informovali je o možnostech přespání či denních centrech. Na Kobyliském náměstí rozdávají teplé nápoje a polévku pro zhruba 60 osob denně.

Na Vánoce Charita připravuje štedrovečerní setkání s večerí a dárky i tradiční mši za přežití zimy, která bude

Do charitního kostela za betlémy

Arcidiecézní charita Praha srdečně zve do kostela Panny Marie Matky ustavičné pomoci a sv. Kajetána v pražské Nerudově ulici. V adventu i o Vánocích je hned několik důvodů, proč navštívit kostel, který se díky Charitě stal centrem modlitby za pomoc lidem v nouzi.

Kostel sv. Kajetána je během Vánoc otevřen denně, na Štědrý den od 10 do 18 hodin, na Silvestra od 10 do 22 hodin. Více na www.svatykajetan.cz.

va musambya. K vánoční atmosféře přispějí svými kresbami i děti z programu Adopce na dálku®. Výstava představuje pestrobarevné obrázky mladých umělců z Ugandy, Indie a Běloruska, které zachycují místní vánoční tradice, rodinné oslavy a každodenní

život během svátečního období. Kresby nejen přibližují rozmanitou vánoční atmosféru v různých koutech světa, ale zároveň ukazují, jak program Adopce na dálku® pomáhá rozvíjet talenty podporovaných dětí a dává jim šanci na lepší budoucnost.

Krátce

● **CHARITA NERATOVICE ZÍSKALA** téměř 30 milionů korun z Národního plánu obnovy na výstavbu nového denního stacionáře a zázemí pro terénní služby. Stavba by měla být dokončena začátkem roku 2026.

● **NOVOU A CENOVĚ ZVÝHODNĚNOU DOPRAVU** autem po městě a okolí i do nemocnic v regionu zajišťuje pro seniory a zdravotně postižené Charita Kralupy nad Vltavou. Služba funguje každý všední den.

● **BĚHEM PODZIMNÍ SBÍRKY POTRAVIN** se podařilo vybrat 6 126 kilogramů potravin a drogerie. Tyto dary pomohly doplnit zásoby humanitárního skladu, odkud Arcidiecézní charita Praha cíleně pomáhá rodinám, samoživitelům, seniorům i dalším lidem v nouzi.

● **KOMUNITNÍ CENTRUM SV. ANEŽKY** na pražských Vinohradech nově nabízí setkání při modlitbě chval. Centrum sídlí v Londýnské ulici 44 tak vedle zájmových kroužků a komunitních akcí propojuje sociální a duchovní rozměr charitní činnosti.

● **S PŘECHODEM Z NOUZOVÉHO** do nájemního bydlení pomáhá díky evropským fondům ukrajinským uprchlíkům Středisko migrace Arcidiecézní charity Praha. A to jak praktickou asistencí při hledání bytu, tak finanční podporou.

● **32. BENEFIČNÍ KONCERT** Arcidiecézní charity Praha hostila Smetanova síň Obecního domu. Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK při něm přednesl slavnostní program před tisíci návštěvníky včetně významných hostů z církevního, politického i akademického života.

● **NEMOCNICE SV. JOSEFA V BUYEGE** a Nemocnice Wesunire v Ugandě prošly velkou proměnou díky pomoci Arcidiecézní charity Praha, která zakoupila nové vybavení a uhradila náklady na rekonstrukci. Desetitisíce pacientů se tak dočkaly lepší zdravotní péče.

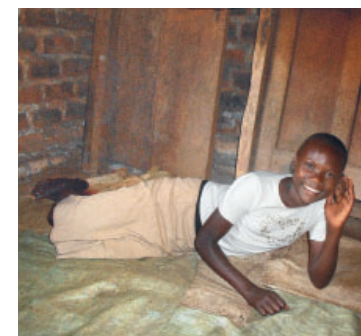
● **V INDICKÉM STÁTĚ KARNÁTKA** podpořila Arcidiecézní charita Praha stavbu tří nových školních budov, které nahradí současné nevyhovující prostory ve třech školách, které navštěvuje 1 200 dětí z nejchudších rodin.

● **NEMOCNICI SV. IGNÁCE** v indickém Honavaru darovala Charita nové chirurgické vybavení včetně harmonického skalpelu, autoklávu a operačních stůlů.

● **VYSVĚČENÍ NA KNĚZE** se dostalo patnácti studentům podporovaným programem Adopce na dálku® v Ugandě. Podpora z Česka jim umožnila naplnit jejich poslání.

Věnujte vánoční dárek ugandským dětem

Představte si, že každý večer usínáte na tvrdé podlaze nebo na rozpadající se rohoži. Právě tak vypadá realita chudých dětí na ugandském venkově. Při nedávné návštěvě jejich domovů jsme zjistili, jak moc by jejich životy mohla změnit obyčejná matrace.

„Maminka chodí do obchodů a žádá prodavače o jutové pytle. Nosí je domů, používáme je jako matrace a moskytiéry jako přikrývky. Ale je to tvrdé, a když prší a je chladno, je nám zima,“ svěčuje se Agnes z Buikwe.

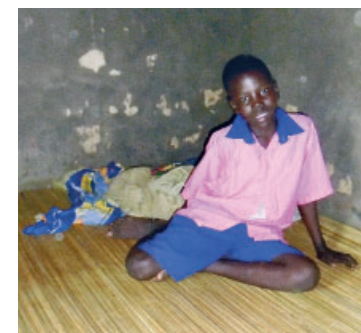
Situace je často ještě složitější, když děti sdílejí omezený prostor na spaní. Jovia z Luweera vypráví: „Spím na této matraci se dvěma sourozenci. Přikrýváme se prostěradly. Sestra Shakira se často pomočuje a je nám zima.“

Jedna pěnová matrace stojí v Ugandě pouhých 490 Kč. Vytipovali jsme 2 850 dětí z nejchudších rodin, kterým by matrace změnila každodenní život. Pomozte nám udělat jejich letošní Vánoce nezapomenutelnými.

Naším cílem je, aby se všechny děti – ať už z programu Adopce na dálku® nebo další potřebné děti z vesnických komunit – mohly každé ráno probudit odpočaté a plně energie do nového dne.

Jak můžete pomoci?

„Při mapování situace ve vesnicích jsme našli 2 850 dětí žijících v kritických podmínkách,“ vysvětlu-

John z Gulu sdílí svou touhu po lepším spánku: „Spím na papyrusové rohoži, ale kdybych mohl mít měkkou postel, bylo by to skvělé. Jako jednou na návštěvě u příbuzných, kde jsem spal na pohodlné matraci.“

Takové svědectví není ojedinělé. Steven z Mityany popisuje: „Na noc beru staré oblečení a složím je pod sebe. Přikrývám se prostěradlem. Oblečení se během spánku rozkutálí a probouzím se na holé podlaze.“

Díky Adopci na dálku se stala lékařkou

Jak se daří „adoptovaným“ dětem po studiích? Přinášíme příběh Manishy Lobo z Indie. Díky podpoře českých dárců dosáhla svého snu – vystudovala medicínu.

Manisha už od dětství snila o jiné cestě než většina dívek z chudých rodin, které se stávají švadlenami či kadeřnicemi. Jen díky podpoře programu Adopce na dálku® a stipendiu na zahraniční univerzitě se jí sen splnil.

Jak se jí daří dnes, více než dva roky po návratu ze zahraničí? „Když jsem se vrátila do Indie, musela jsem absolvovat těžký test a roční stáž, abych mohla začít pracovat.“ Místní systém

Manisha, bývalá studentka Adopce na dálku, slouží jako lékařka v krajské nemocnici v Mangalore.

je David Flak, vedoucí charitního Centra zahraniční spolupráce. „Některé spí na složeném oblečení, jiné na jutových pytlích nebo rovnou na zemi. Rádi bychom jim k letošním Vánocům dopřáli důstojné místo ke spánku.“

Částka 490 Kč – cena dvou návštěv kina či restaurace – zajistí dítěti v Ugandě zdravý a pohodlný spánek. Pokud můžete, nadělte jim k Vánocům tento dar, který změní jejich život.

Bankovní účet
Arcidiecézní charity Praha:
749011/0100
Variabilní symbol „Matrace pro Ugandu“: **202 24**
Přispět můžete pomocí QR kódu či online

QR Platba

na www.praha.charita.cz/matrace-pro-ugandu

Děkujeme za vaši pomoc!

připomíná ten český – mladá lékařka musela projít náročnými atestacemi. „Současně jsem se ale také starala o rodiče – skloubit to dohromady nebylo jednoduché.“ To se jí nakonec podařilo a nyní již druhým rokem působí v krajské nemocnici v Shimozu. Její běžný pracovní den je naplněn ošetřováním pacientů, jejichž lékařské zprávy konzultuje se zkušenějšími kolegy. Jiné je to ovšem na pohotovosti. „Tam jsou ty nejzávažnější případy. Mnoho otrávených lidí drogami nebo jídlem. Časté jsou i uštknutí hadem, silné astma a dušnost.“ To potvrzují statistiky – na uštknutí hadem zemře až 140 tisíc Indů ročně, dalších 400 tisíc se potýká s doživotními následky.

Mladá lékařka si na svou práci však rozhodně nestěžuje, právě naopak: „Největší motivací pro mě je, když za mnou přijde pacient a řekne: ‚Díky vám je mému tátovi/manželovi už lépe.‘ Mám pocit, že každý den dělám něco velkého.“

TŘÍKRÁLOVÝ PRŮVOD v Praze v pátek 3. ledna 2025

15.00 požehnání arcibiskupa J. Graubnera
koledníkům v kostele sv. Tomáše

15.30 zahájení průvodu
z Malostranského náměstí

16.45 zakončení na pódiu
Staroměstského náměstí
slovo arcibiskupa J. Graubnera
Česká mše vánoční
Jakuba Jana Ryby

www.praha.charita.cz/pruvod

VÁNOČNÍ DÁREK, který potěší dvakrát

Představujeme vám jedinečnou kolekci dřevěných dekorací od mistrů řezbářů z Ugandy, kam směřuje rozvojová pomoc Arcidiecézní charity Praha. Celý výtěžek z prodeje směřuje na rekonstrukci Domova sv. Václava. Každá koruna z vašeho nákupu tak pomůže vytvořit podmínky pro důstojné stáří jeho obyvatel.

Objednávejte na našem partnerském webu WWW.ZUGANDY.CZ

Soška Panny Marie
z poutního místa
Kibeho (950 Kč)

Vyřezávaný
betlém
(1 150 Kč)

Dřevěný kříž
s korpusem
(550 Kč)

NEBO NÁS NAVŠTIVTE OSOBNĚ:

✿ **Charitní kostel
sv. Kajetána**

Nerudova 22, Praha 1 – Malá Strana
aktuální otevírací doba
na www.svatykajetan.cz

✿ **Centrum
zahraniční spolupráce**

Londýnská 44, Praha 2
pondělí a středa:
9–16 hodin

Pomozte nám opravit Domov sv. Václava ve Staré Boleslavi

Domov sv. Václava ve Staré Boleslavi, jedno ze tří podobných zařízení v ČR, pečuje o kněze a církevní pracovníky v seniorském věku. Od září prochází rozsáhlou rekonstrukcí, která promění budovu v moderní bezbariérové zařízení s nižšími provozními náklady. Pomozte nám, prosím, dokončit tento důležitý projekt svým darem.

QR Platba

Pomoci můžete zasláním daru:

- ✿ Prostřednictvím České pošty pomocí přiložené poštovní poukázky.
- ✿ QR platbou v mobilním bankovníctví s využitím tohoto QR kódu.
- ✿ Běžným bankovním převodem na sbírkový účet **749986/5500**, variabilní symbol **6023**.
- ✿ Online platební kartou přes zabezpečenou platební bránu na stránce

www.praha.charita.cz.

Pomozme těm, kteří svůj život zasvětili službě Bohu a lidem.